

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Krameris
Sędziowie:	SSA Andrzej Krawiec SSA Wiesław Pędziwiatr (spr.)
Protokolant:	Anna Turek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręg. del. Prok. Apel. Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniach 25 lipca 2012r., 27 lipca 2012r. i 1 sierpnia 2012 r.

sprawy **M. D.**

oskarżonego z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art.296 § 2 k.k., art. 91 § 1 k.k., art. 284 § 1 k.k. w zw. z art.294 § 1 k.k. w zw. z art.12 k.k., art.301 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k., art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art.12 k.k., art.77 pkt 1 i art.77 pkt 2 Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r. w zw. z art.11 § 2 k.k., art.79 pkt 4 Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r., art. 586 k.s.h., art.286 § 1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 29 marca 2012 r. sygn. akt III K 157/11

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. D. w pkt. IX jego części rozstrzygającej w zakresie przypisanego mu czynu opisanego w pkt. XII części wstępnej oraz w zakresie nałożonego w pkt. XXVIII części rozstrzygającej zobowiązania do naprawienia szkody na rzecz Firmy Logistyczno – Marketingowej AN – (...) z siedzibą w miejscowości (...) i w tej części sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy, stwierdzając, że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec tego oskarżonego w pkt. XIV części rozstrzygającej utraciła moc;

II. ustala, że przypisane w pkt. IX części rozstrzygającej czyny opisane w pkt. XVI, XVII i XVIII części wstępnej kwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. stanowią ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza M. D. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu M. D. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

IV. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. D. utrzymuje w mocy;

V. zasądza od oskarżonego M. D. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. C. 720 złotych tytułem wydatków oskarżycielki posiłkowej związanych z wynagrodzeniem ustanowionego w sprawie pełnomocnika;

VI. zwalnia oskarżonego M. D. od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Legnicy oskarżył M. D. o to, że;

I. w okresie od 03 stycznia 2006 roku do 14 października 2008 roku w J., w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. poprzez niedopełnienie obowiązków wynikających z umowy spółki oraz przepisów Kodeksu Spółek Handlowych dotyczących m. in. dbałości o dobro kierowanego przez siebie przedsiębiorstwa dokonał pozbawionych uzasadnienia gospodarczego cesji i przelewów wierzytelności na rzecz innych podmiotów tj. (...) a następnie na (...) Sp. z o. o. na łączną kwotę nie mniejszą niż 562.001,32 złotych, oraz zaniechał egzekucji wymagalnych należności od (...) Sp. z o. o. reprezentowanej przez J. K. w kwocie nie mniejszej niż 1.000.000 złotych z tytułu sprzedaży nieruchomości należącej do Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. czym wyrządził spółce szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w kwocie nie mniejszej niż 1.562.001,32 złotych,

tj. o czyn z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

II. w okresie od 03 stycznia 2006 roku do 14 października 2008 roku w J. i w L. w woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. bez żadnego tytułu prawnego wypłacił i przywłaszczył z kont bankowych prowadzonych dla w/w przedsiębiorstwa pieniądze w łącznej kwocie nie mniejszej niż 2.716.527,62 złotych, stanowiące mienie znacznej wartości,

tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

III. w okresie od 03 stycznia 2006 roku do 14 października 2008 roku w J., w woj. (...) jako Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J., będąc dłużnikiem (...) Sp. z o. o. z siedzibą w P., Firmy (...)-(...) z siedzibą w miejscowości W., S. S. (1), przywłaszczył majątek Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w kwocie 2.716.527,62 złotych, dokonywał pozbawionych uzasadnienia gospodarczego cesji i przelewów wierzytelności na łączną kwotę nie mniejszą niż 562.001,32 złotych, czym doprowadził do niewypłacalności Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o. z siedzibą w J.,

tj. o czyn z art. 301 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k.;

IV. w okresie od 01 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2010 roku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając jako Prokurent i Prezes Zarządu (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. będąc zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi i prowadzeniem działalności gospodarczej w/w spółki poprzez niedopełnienie obowiązków wynikających z umowy spółki oraz przepisów Kodeksu Spółek Handlowych dotyczących m. in. dbałości o dobro kierowanego przez siebie przedsiębiorstwa, dokonał pozbawionych uzasadnienia ekonomicznego cesji wierzytelności na rzecz innych podmiotów, spłacił zobowiązania innego niezależnego podmiotu gospodarczego na kwotę 1.002.453,42 złotych, zaniechał egzekucji wymagalnych należności w kwocie nie mniejszej niż 6.000.000 złotych, zawierał transakcje

oczywiście sprzeczne z zasadami gospodarowania i doprowadził do poniesienia szkody w wysokości nie mniejszej niż 1.978.967,45 złotych, czym wyrządził szkodę majątkową przedsiębiorstwu (...) Sp. z o. o. w wielkich rozmiarach w łącznej kwocie nie mniejszej niż 8.981.420,87 złotych,

tj. o czyn z art. 296 § 3 w zw. z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

V. w okresie od 01 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2010 roku w J. i w L. w woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako Prokurent, a następnie Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. bez żadnego tytułu prawnego wypłacił i przywłaszczył z kont bankowych prowadzonych dla w/w przedsiębiorstwa pieniądze w łącznej kwocie nie mniejszej niż 3.001.312,01 złotych, stanowiące mienie znacznej wartości,

tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. z art. 12 k.k.;

VI. w okresie od 09 października 2007 roku do 10 grudnia 2007 roku w J., w woj. (...) jako Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych i zajęć komorniczych z dnia:

- 04 października 2007 roku Sądu Okręgowego w Opolu VI Wydział Gospodarczy (sygn. akt VI GNC 114/07) nakazującego zapłatę kwoty 1.512 585,10 złotych na rzecz wierzyciela (...) Sp. z o. o. z siedzibą w P.,

- z dnia 17 października 2007 roku Sądu Okręgowego we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy (sygn. akt X GNc 330/07) nakazującego zapłatę kwoty 535 938,20 złotych na rzecz wierzyciela M. C.,

- z dnia 05 listopada 2007 roku Sądu Rejonowego w Legnicy Wydział V Gospodarczy (sygn. akt V GNc 1795/07) nakazującego zapłatę kwoty 24 998,75 złotych na rzecz wierzycieli (...) S. c. S. K. i D. O. z siedzibą w miejscowości (...),

uszczuplił zaspokojenie swoich wierzycieli w ten sposób, iż dokonał w dniach 09 października 2007 roku, 17 października 2007 roku, 06 listopada, 22 listopada 2007 roku, 04 grudnia 2007 roku, 10 grudnia 2007 roku cesji wierzytelności oraz przelewu wierzytelności przysługujących Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o. o. na rzecz Grupy (...) (...) z siedzibą we W. wyzbywając się tym samym składników majątku Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w łącznej kwocie nie mniejszej niż 537 191,75 złotych czym działał na szkodę wymienionych wyżej wierzycieli,

tj. o czyn z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

VII. w okresie od stycznia 2006 roku do października 2008 roku w J., w woj. (...) jako Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. dopuścił do prowadzenia ksiąg rachunkowych w sposób nierzetelny, niesprawdzalny, niezgodny z przepisami, w zakresie których zostały naruszone wszystkie nadrzędne zasady rachunkowości oraz dopuścił do nie sporządzenia sprawozdania finansowego za lata 2006 i 2007,

tj. o czyn z art. 77 pkt 1 i art. 77 pkt 2 Ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (Dz. U. 09.152 poz. 1223) w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

VIII. w okresie od 10 października 2008 roku do 31 grudnia 2010 roku w J., w woj. (...) jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. dopuścił do prowadzenia ksiąg rachunkowych w sposób nierzetelny, niesprawdzalny, niezgodny z przepisami w zakresie których zostały naruszone wszystkie nadrzędne zasady rachunkowości,

tj. o czyn z art. 77 pkt 1 Ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (Dz. U. 09.152 poz. 1223);

IX. w okresie od 15 lipca 2010 roku do 28 listopada 2011 roku w J., woj. (...) jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. wbrew obowiązkom wynikającym z Ustawy o rachunkowości nie złożył do Krajowego Rejestru Sądowego sprawozdań finansowych za lata 2009-2010,

tj. o czyn z art. 79 pkt 4 Ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (Dz. U. 09.152 poz. 1223);

X. w okresie od 15 stycznia 2008 roku do 04 lipca 2008 w J., woj. (...), jako Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. pomimo istnienia od co najmniej 31 grudnia 2007 roku przesłanek uzasadniających według przepisów Ustawy prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. 09.175 poz.1361) upadłość kierowanego przez siebie przedsiębiorstwa, nie zgłosił w terminie 14 dni od momentu zaistnienia opisanych wyżej przesłanek wniosku o upadłość Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o.,

tj. o przestępstwo z art. 586 k.s.h.;

XI. w okresie od 10 października 2008 roku do 28 listopada 2011 roku w J., woj. (...), jako Prezes (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. pomimo istnienia od co najmniej 29 lutego 2008 roku przesłanek uzasadniających według przepisów Ustawy prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. 09.175 poz. 1361) upadłość kierowanego przez siebie przedsiębiorstwa, nie zgłosił w terminie 14 dni od momentu zaistnienia opisanych wyżej przesłanek wniosku o upadłość (...) Sp. z o. o.,

tj. o przestępstwo z art. 586 k.s.h.;

XII. w okresie od 30 marca 2007 roku do 31 lipca 2007 roku w J., w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd co do rzeczywistej kondycji finansowej kierowanego przez siebie Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J., co do zamiaru wywiązywania się z zaciągniętych zobowiązań i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Firmę (...)-(...)z siedzibą w miejscowości (...), w woj. (...) w ten sposób, że zakupił od w/w firmy środki do produkcji rolnej za łączną kwotę nie mniejszą niż 865.000 złotych, nie mając zamiaru wywiązać się w całości z opisanych wyżej zobowiązań oraz zobowiązał się jednocześnie do dostarczenia zboża w ilości 2500 ton pszenicy konsumpcyjnej, mimo, że wbrew składanym zapewnieniom, zboża nie posiadał i nie dostarczył go w. wym. firmie, czym doprowadził w. wym. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 286.887,96 złotych wynikającej z części niezrealizowanych faktur, czym wyrządził szkodę Firmie (...) z tytułu nie rozliczonych w znacznej części transakcji w łącznej kwocie nie mniejszej niż 535.938,20 złotych, stanowiącej mienie znacznej wartości,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XIII. w okresie od 30 lipca 2007 roku do 23 sierpnia 2007 roku w J., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził Zakład (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. w błąd co do rzeczywistej kondycji finansowej kierowanego przez siebie Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o., z siedzibą przy ulicy (...) w J. oraz co do zamiaru wywiązywania się z zaciągniętych zobowiązań w ten sposób, że zakupił od w/w firmy 1000 ton nawozu wapniowego udokumentowanego wskazanymi poniżej fakturami:

- Faktura VAT nr (...) z dnia 30 lipca 2007 roku na kwotę 2.166,98 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2007 roku na kwotę 2.130,88 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 1 sierpnia 2007 roku na kwotę 6.623,49 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 2 sierpnia 2007 roku na kwotę 4.349,74 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 3 sierpnia 2007 roku na kwotę 2.059,45 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 6 sierpnia 2007 roku na kwotę 963,94 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku na kwotę 3.476,25 złotych,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku na kwotę 2.002,31 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 8 sierpnia 2007 roku na kwotę 1.094,01 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 9 sierpnia 2007 roku na kwotę 2.092,54 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 13 sierpnia 2007 roku na kwotę 4.042,97 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 16 sierpnia 2007 roku na kwotę 2.985,79 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 17 sierpnia 2007 roku na kwotę 3.921,16 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 20 sierpnia 2007 roku na kwotę 2.023,36 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 21 sierpnia 2007 roku na kwotę 2.012,08 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 22 sierpnia 2007 roku na kwotę 1.926,46 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 23 sierpnia 2007 roku na kwotę 3.087,30 złotych,

na łączną kwotę 46.994,71 złotych, nie mając zamiaru wywiązać się z zaciągniętych zobowiązań, czym doprowadził w wym. firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w w/wym. kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XIV. w sierpniu 2007 roku w Z. pow. J., woj. (...) jako Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd S. S. (1) co do rzeczywistej kondycji finansowej kierowanego przez siebie Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. oraz co do zamiaru wywiązywania się z zaciągniętych zobowiązań, w ten sposób, iż zakupił od niego zboże w ilości 50,8 ton nie mając zamiaru dokonania zapłaty, czym doprowadził w wym. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 38.938,20 złotych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

XV. w okresie od 29 lutego 2008 roku do 09 marca 2008 roku w J., w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd co do rzeczywistej kondycji finansowej kierowanego przez siebie Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. oraz zamiaru wywiązywania się z zaciągniętych zobowiązań przedstawicieli firmy (...).H.U. Sp. z o. o. z siedzibą w G., w ten sposób, iż zakupił od w/w przedsiębiorstwa towary udokumentowane wskazanymi poniżej fakturami:

- Faktura VAT nr (...) z dnia 29 lutego 2008 roku na kwotę 23.639,24 złotych,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 02 marca 2008 roku na kwotę 2.981,43 złotych,
- Faktura VAT (...) z dnia 09 marca 2008 roku na kwotę 7.081,33 złotych,

łącznie na kwotę 31.323,30 złotych nie mając zamiaru wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań, czym doprowadził w wym. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w w/wym. kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XVI. w okresie od 28 lutego 2007 roku do 31 sierpnia 2008 roku w J., w woj. (...) w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą w J. wprowadził w błąd co do rzeczywistej kondycji finansowej kierowanego przez siebie przedsiębiorstwa, oraz co do zamiaru wywiązywania się w całości z zaciągniętych zobowiązań i doprowadził do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem Gospodarstwo Rolne (...) z siedzibą w miejscowości R. w ten sposób, że dokonał 6 transakcji zakupu od w/w firmy zboża udokumentowanych wystawieniem faktur VAT:

- Faktury VAT nr (...) z dnia 28.02.2007 r. na kwotę 366.277,10 zł,
- Faktury VAT nr (...) z dnia 12.03.2007 r. na kwotę 115.757,37 zł,
- Faktury VAT nr (...) z dnia 30.05.2007 r. na kwotę 18.172, 15 zł,
- Faktury VAT nr (...) z dnia 30.05.2007 r. na kwotę 256.904,15 zł,
- Faktury VAT nr (...) z dnia 31.08.2007 r. na kwotę 19.071,37 zł,
- Faktury VAT nr (...) z dnia 31.08.2007 r. na kwotę 95.330,62 zł,

o łącznej wartości 899.832,80 zł nie mając zamiaru wywiązać się z zaciągniętych zobowiązań na kwotę nie mniejszą niż 315 266,08 zł stanowiącą mienie znacznej wartości, czym działał na szkodę w/w,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XVII. w dniu 10 sierpnia 2007 roku w P., w woj. (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą w J. wprowadził w błąd Grupę (...) Spółka z o. o. z siedzibą w Z. reprezentowaną przez M. K. co do rzeczywistej kondycji finansowej kierowanego przez siebie przedsiębiorstwa oraz co do zamiaru wywiązywania się w całości z zaciągniętych zobowiązań i dokonał 2 transakcji zakupu od w/w firmy zboża co udokumentowano wystawieniem wskazanych poniżej faktur VAT:

- Faktury VAT nr (...) z dnia 10.08.2007 r. na kwotę 109.262,40 zł,
- Faktury VAT nr (...) z dnia 10.08.2007 r. na kwotę 300.760,80 zł,

czym doprowadził w. wym. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości nie mniejszej niż 264 026,80 złotych stanowiącym mienie znacznej wartości, czym działał na szkodę w/w,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XVIII. w okresie od 25 maja 2008 roku do 19 sierpnia 2008 roku w J. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Prezesem Zarządu (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. – A. D., jako Prokurent w/w spółki, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził firmę (...) Sp. z o. o. z siedzibą we W. w błąd co do rzeczywistej kondycji finansowej w/w przedsiębiorstwa oraz co do zamiaru wywiązywania się z zaciągniętych zobowiązań, w ten sposób, że dokonał 21 transakcji zakupu od w/w firmy nawozów udokumentowanych wystawieniem wskazanych poniżej faktur VAT:

- Faktura VAT nr (...) z dnia 26.05.2008 r. na kwotę 433.405,00 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 30.05.2008 r. na kwotę 74.728,80 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 30.05.2008 r. na kwotę 24.909,60 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 31.05.2008 r. na kwotę 92.129,25 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 01.06.2008 r. na kwotę 564.960,00 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 01.06.2008 r. na kwotę 23.212,79 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 01.06.2008 r. na kwotę 141.825,00 zł,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 01.06.2008 r. na kwotę 12.840,46 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 01.06.2008 r. na kwotę 58.122,40 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 02.06.2008 r. na kwotę 54.384,00 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 02.06.2008 r. na kwotę 269.640,00 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 02.06.2008 r. na kwotę 248.972,95 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 02.06.2008 r. na kwotę 431.424,00 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 02.06.2008 r. na kwotę 50.589,60 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 17.06.2008 r. na kwotę 24.909,60 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 17.06.2008 r. na kwotę 95.060,94 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 01.07.2008 r. na kwotę 47.332,63 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 05.07.2008 r. na kwotę 272.711,60 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 28.07.2008 r. na kwotę 50.905,25 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 31.07.2008 r. na kwotę 25.936,80 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 19.08.2008 r. na kwotę 25.423,20 zł,

tj. towarów o łącznej wartości 2.672.980,05 zł czym doprowadził w/w do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w w/wym. wysokości,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XIX. w okresie od 09 marca 2008 roku do 16 marca 2008 roku w J., w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając jako (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. wprowadził w błąd co do rzeczywistej kondycji finansowej w/w przedsiębiorstwa oraz co do zamiaru wywiązywania się z zaciągniętych zobowiązań przedstawicieli (...) Sp. z o. o. z siedzibą w G. w ten sposób, iż zakupił od w/w przedsiębiorstwa paliwo co udokumentowano wystawieniem wskazanych poniżej faktur VAT:

- Faktura VAT nr (...) z dnia 09.03.2008 r. na kwotę 8.657,05 zł,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 16.03.2008 r. na kwotę 24.880,24 zł,

i kwot tych nie uiścił, czym doprowadził w/wym. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 33.537,29 złotych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XX. w dniu 12 czerwca 2008 roku w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Prezesem Zarządu (...) Sp. z o. o. – A. D., jako Prokurent w/w spółki w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd co do rzeczywistej kondycji finansowej (...) Sp. z o. o. z siedzibą przy ulicy (...) w J. i własnej sytuacji majątkowej oraz co do zamiaru wywiązania się w całości z zaciągniętego zobowiązania firmę (...) Spółka z o. o. z siedzibą w W., w ten sposób iż zawarł 27 umów leasingowych, których przedmiotem były ciągniki siodłowe i naczepy o łącznej wartości 5 122 763, 90 zł co udokumentowane zostało wskazanymi poniżej umowami:

- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 244 183,13 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 252.180,98 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 241 419,79 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 285 944,78 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 276 220,31 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 276 220,31 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 277 674,11 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 284 510,76 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 285 794, 96 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 297 816 ,08 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 307 710,63 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 294 417, 20 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 320 259,85 zł,
- nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki R. (...) o wartości 268 973,25 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 81 471,27 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 109 661,21 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 100 679,98 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 65 157,14 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 79 923, 58 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 161 271,52 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 161 271,52 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 65 157,14 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 74 200,61 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 66 894,21 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 78 358,83 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 74 171,12 zł,
- nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o wartości 91 219,61 zł,

wiedząc, iż nie ma możliwości wywiązywania się z zaciągniętych zobowiązań leasingowych, czym doprowadził w/w do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w wysokości nie mniejszej niż 1 508 187 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

XXI. w dniu 27 listopada 2008 roku we W., w woj. (...) działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o. o. wprowadził w błąd co do rzeczywistej kondycji finansowej w/w przedsiębiorstwa oraz co do zamiaru wywiązywania się w całości z zaciągniętych zobowiązań, przedstawicieli (...) Sp. z o. o. z siedzibą w L. w ten sposób, iż zakupił od w/w przedsiębiorstwa towary za łączną kwotę 179.801,40 złotych co udokumentowano wskazaną poniżej fakturą VAT:

- Faktura VAT (...) z dnia 27 listopada 2008 r. na kwotę 179.801,40 zł,

wiedząc, iż nie ma możliwości wywiązania się z zobowiązań do kwoty 79.801,40 złotych, czym doprowadził w/wym. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w/wym. wysokości,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

Wyrokiem z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie III K 157/11 Sąd Okręgowy w Legnicy orzekł, że:

I. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i IV części wstępnej wyroku z tym, że z opisu tych czynów eliminuje sformułowania w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz eliminuje z kwalifikacji prawnej tych czynów art. 12 kk i kwalifikuje czyny te z art. 296 § 3 kk w zw. z art. 296 § 2 kk i przyjmuje, że stanowiły one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 296 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk na grzywnę w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych,

II. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach II i V części wstępnej wyroku, jako występku z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy czym przyjmuje, że stanowiły one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 91 § 1 kk skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

III. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, jako występuku z art. 301 § 2 kkw zw. z art. 308 kk i za to na podstawie art. 301 § 2 kk skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, jako występuku z art. 300 § 2 kkw zw. z art. 308 kk i za to na podstawie art. 300 § 2 kk skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, jako czynu z art. 77 pkt 1 i art. 77 pkt 2 Ustawy o rachunkowości z dnia 29.09.1994 r. (Dz. U. 09.152 poz. 12230) w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie tych przepisów prawnych w zw. z art. 11 § 3 kk oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 kk skazuje go na grzywnę w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych,

VI. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, jako czynu z art. 77 pkt 1 Ustawy o rachunkowości powołanej wyżej i za to na podstawie tego przepisu prawnego oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 kk skazuje go na grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych,

VII. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku, jako czynu z art. 79 pkt 4 Ustawy o rachunkowości powołanej wyżej i za to na podstawie tego przepisu

prawnego oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 kk skazuje go na grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych,

VIII. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach X i XI części wstępnej wyroku, jako występków z art. 586 ksh, z tym że przyjmuje, iż stanowiły one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 586 ksh w zw. z art. 91 § 1 kk oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 kk skazuje go na grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych,

IX. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XII, XVI, XVII, XVIII części wstępnej wyroku, jako występków z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, z tym że przyjmuje, iż stanowiły one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 91 § 1 kk skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

X. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XIII, XV, XIX części wstępnej wyroku, jako czynów z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przyjmując, iż stanowiły one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazuje go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XI. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, jako występku z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu prawnego skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XII. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XX części wstępnej wyroku, jako występku z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XIII. uznaje oskarżonego M. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku, jako występku z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu prawnego skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XIV. na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 343 § 2 pkt 2 kpk wymierza oskarżonemu M. D. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

XV. na podstawie art. 69 § 1 kk w zw. z art. 343 § 2 pkt 2 kpk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego M. D. na okres 10 (dziesięciu) lat próby,

XVI. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk i art. 86 § 2 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk w zw. z art. 63 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego M. D. karę łączną grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 200 (dwieście) złotych z zaliczeniem na poczet grzywny okresu zatrzymania w dniach od 07 do 09 grudnia 2010 r.,

XXIV. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązuje w okresie próby oskarżonego M. D. do naprawienia szkody poprzez jej zapłatę, na rzecz:

- (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. w całości w kwocie 1.508.187,00 złotych, z tym zastrzeżeniem, że M. D. powyższego dokona od prawomocności wyroku w ratach w wysokości minimalnej następującej: w przeciągu pierwszego roku 5%, drugiego i trzeciego roku po 2,5%, czwartego, piątego i szóstego po 12%, siódmego, ósmego, dziewiątego po 13,5% odszkodowania, a dziesiątego w wysokości będącej uzupełnieniem całkowitego rozliczenia szkody z zastrzeżeniem solidarnej odpowiedzialności za szkodę z A. D.,

XXV. na podstawie art. 46 § 1 kk oskarżonych M. D. i A. D. zobowiązuje do solidarnego naprawienia szkody na rzecz (...) Sp. z o. o. z siedzibą we W. w całości poprzez zapłatę 2.607.980,05 złotych,

XXVI. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązuje w okresie próby oskarżonego M. D. do naprawienia szkody poprzez jej zapłatę na rzecz:

- Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą w J. w części w kwocie 2.000.000 złotych,
- (...) Sp. z o. o. z siedzibą w J. w części w kwocie 4.000.000 złotych,
- Zakładu (...) S.A. w T. następcy prawnego Zakładu (...) z siedzibą w W. w całości w kwocie 46.994,71 złotych,
- Gospodarstwa Rolnego (...) z siedzibą w R. w całości w kwocie 270.000 złotych,
- Grupy (...) Sp. z o. o. z siedzibą w Z. w całości w kwocie 237.171,48 złotych,

z tym zastrzeżeniem, że M. D. powyższego dokona od prawomocności wyroku w ratach w wysokości minimalnej następującej: w przeciągu pierwszego roku 5%, drugiego i trzeciego roku po 2,5%, czwartego, piątego i szóstego po 12%, siódmego, ósmego, dziewiątego po 13,5% odszkodowania, a dziesiątego w wysokości będącej uzupełnieniem całkowitego rozliczenia szkody,

XXVII. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązuje w okresie próby oskarżonego M. D. do naprawienia szkody poprzez jej zapłatę na rzecz:

- Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...) Sp. z o. o. z siedzibą w G. w całości w kwocie 31.232,30 złotych,
- S. S. (1) zam. J. ul . (...) w całości w kwocie 36.938,20 złotych,

z tym zastrzeżeniem, że M. D. powyższego dokona w ciągu roku od prawomocności wyroku w pięciu ratach równych, poczynając od sierpnia 2012 r.,

XXVIII. na podstawie art. 46 § 1 kk oskarżonego M. D. zobowiązuje do naprawienia szkody poprzez jej zapłatę:

- Firmie (...) z siedzibą w miejscowości (...) w całości w kwocie 435.284,48 złotych,
- (...) Sp. z o. o. z siedzibą w L. w części w kwocie 79.801,40 złotych,

XXIX. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje A. D. do naprawienia szkody poprzez jej zapłatę (odpowiedzialność solidarna z M. D.) na rzecz (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. w całości w kwocie 1.508.187,00 złotych,

XXX. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonych M. D. i A. D. koszty postępowania i wymierza im opłaty:

- M. D. w kwocie 10 400 zł,
- A. D. w kwocie 800 zł,

XXXI. zasądza od oskarżonych w części ich dotyczących na rzecz niżej wymienionych tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżycieli posiłkowych kosztów zastępstwa procesowego:

- od M. D. na rzecz M. C. – Firma (...) we W. w kwocie 804 zł,
- solidarnie na rzecz (...) Sp. z o. o. w W. w kwocie 780 zł,
- solidarnie na rzecz (...) Sp. z o. o. we W. w kwocie 580 zł,
- od M. D. na rzecz S. S. (1) w kwocie 516,60 zł.

Nie pogodziła się z wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy oskarżycielka posiłkowa M. C., której pełnomocnik na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 oraz art. 427 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył go w części tj. w zakresie pkt. IX, XIV, XV XVI na niekorzyść M. D. dotyczącej kary zarzucają:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt. 2 kpk) tj., art. 343 § 7 kpk w zw. z art. 335 § 1, w zw. z art. 7 kpk, poprzez dowolne przyjęcie, że zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku o skazanie bez rozprawy, podczas gdy postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania nie zostaną osiągnięte, a ponadto wyjaśnienia oskarżonego M. D. budzą wątpliwości;

2) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt. 2 kpk). tj. art. 343 § 1 i 2 pkt. 2 w zw. z art. 7 kpk poprzez dowolne przyjęcie, że w niniejszej sprawie zasadnym jest zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w postaci zastosowania instytucji zawieszenia kary pozbawienia wolności, podczas gdy motywacja sprawy (oczywisty cel osiągnięcia korzyści majątkowych i sposób zachowania sprawcy, rodzaj i rozmiar (przywłaszczenie około 20 milionów złotych) ujemnych następstw przestępstwa, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa (uprzednia karalność za przywłaszczenie i oszustwo kredytowe, czyli przestępstwa podobne do czynów objętych zaskarżanym orzeczeniem) nie uzasadniają wysokości orzeczonej kary, a tym bardziej zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary; ponadto z zebranego w sprawie materiału dowodowego i wysokości orzeczonych kwot tytułem naprawienia szkody za wyrządzone przestępstwa jasno wynika, że oskarżony M. D. nie będzie realnie w stanie uczynić zadość orzeczonemu obowiązkom, w konsekwencji cele zapobiegawcze i wychowawcze, w stosunku do oskarżonego nie zostaną osiągnięte,

3) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt. 2 kpk) tj. art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez wydanie wyroku w oparciu tylko o część ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a to pominięcie w zupełności porozumienia z dnia 8 października 2008 roku, załączonego do akt sprawy, które stanowi uznanie długu oskarżonego M. D. na kwotę 20 milionów złotych, co w połączeniu z wyjaśnieniami w/w oskarżonego w tej materii („z tej kwoty nie spłaciłem nic”) nasuwa poważne wątpliwości czy tenże oskarżony jest realnie w stanie uczynić zadość nałożonym obowiązkom naprawienia szkody, zarówno orzeczonych w trybie art. 46 k.k. jak i 72 § kk, a w konsekwencji, że cele postępowania zostały osiągnięte;

4) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt. 2 kpk) tj. art. 424 § 2 kpk poprzez nieprzytoczenie okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a zwłaszcza przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary w postaci jej warunkowego zawieszenia, ograniczając się do stwierdzenia, że „kary uzgodnione z oskarżonymi są karami odpowiednimi do stopnia społecznej szkodliwości ich czynów i odpowiadają zasadom wymiaru kary określonym w art. 53 kk. Kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania (...) będą oddziaływać z uwagi na swój charakter na oskarżonych”

- z daleko posuniętej ostrożności procesowej, gdyby Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powyższych zarzutów to zaskarżając przedmiotowy wyrok w części, w zakresie pkt. IX, XIV, XV, XVI na niekorzyść oskarżonego M. D. zarzucając temu wyrokowi:

5) rażącą niewspółmierność kary (art. 438 pkt. 4 kpk) polegającą na wymierzeniu kary łącznej za popełnione czyny określone w pkt. I – XXI w wysokości 5 lat pozbawienia wolności, z jej warunkowym zawieszeniem na okres 10 lat – próby oraz wymierzeniu kary łącznej grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 200 zł. w rezultacie zastosowania wadliwych kryteriów wymiaru kary, podczas gdy motywacja sprawy (oczywisty cel osiągnięcia korzyści majątkowej) i sposób zachowania sprawcy, rodzaj i rozmiar (przywłaszczenie około 20 milionów złotych) ujemnych następstw przestępstwa, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa (uprzednia karalność za przywłaszczenie, i oszustwo kredytowe, czyli przestępstwa podobne do czynów objętych zaskarżanym orzeczeniem) nie uzasadniają wysokości orzeczonej kary, a tym bardziej zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary; ponadto z zebranego w sprawie materiału dowodowego i wysokości orzeczonych kwot tytułem naprawienia szkody za wyrządzone przestępstwa jasno wynika, że oskarżony M. D. nie będzie realnie w stanie uczynić zadość orzeczonemu obowiązkom, w konsekwencji cele zapobiegawcze i wychowawcze, w stosunku do oskarżonego nie zostaną osiągnięte;

orzeczenie naprawienia szkody za popełnione przestępstwa w trybie art. 46 kk oraz art. 72 § 2 kk w konsekwencji bezzasadnie różnie traktując pokrzywdzonych (wierzycieli), co powoduje nieusprawiedliwioną okolicznościami sprawy gradację w ich zaspokajaniu przez oskarżonego M. D., który niejako „wybierał” podczas rozprawy, których wierzycieli, w jaki sposób zaspokoi, co nie czyni zadość poczuciu sprawiedliwości przez oskarżycielkę posiłkową M. C..

Stawiając ten zarzut, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. skarżący wniósł o: uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w swej zasadniczej części okazała się trafna i to w stopniu zbliżonym do oczywistego.

W pierwszej kolejności jednak należy określić zakres granic apelacji. Z jej treści wynika bowiem, że apelujący nie zgadza się z rozstrzygnięciem zawartym w pkt. IX części dyspozytywnej wyroku. Jego treść odnosi się jednak do 4 zachowań oskarżonego skierowanych przeciwko interesom;

1. Firmy (...) z siedzibą w W. należącej do M. C., biorącej udział w tej sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego, który wystąpił z apelacją,
2. J. S.,
3. Grupy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z.,
4. firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w J..

Oskarżony został uznany za sprawcę tych czterech zachowań i przypisano mu winę w popełnieniu, każdego z nich. Sąd przyjął, że czynów tych oskarżony dopuścił się w ramach ciągu przestępstw, o której to instytucji prawa karnego materialnego mówi art. 91 § 1 k.k. Konsekwencją przyjęcia tej konstrukcji prawnej jest przypisanie każdego z tych przestępstw oddzielnie, lecz wymierzenie oskarżonemu za cztery zachowania skierowane przeciwko interesom wyżej opisanych pokrzywdzonych jednej kary pozbawienia wolności. Jej wymiar orzekający Sąd określił na 2 lata. Mimo wymierzenia jednej kary, za cztery odrębnie i pojedynczo kwalifikowane zachowania przestępcze popełnione na szkodę czterech różnych pokrzywdzonych, występujący w sprawie pokrzywdzony, mający status oskarżyciela posiłkowego, nie może wyjść poza granice gravamen. Uprawniony jest on do działania tylko i wyłącznie w odniesieniu do rozstrzygnięć godzących w **jego** prawa lub naruszających **jego** interes (art. 425 § 3 k.p.k.). W tej sytuacji prawnej oskarżyciel posiłkowy może kwestionować ustalenia faktyczne oraz oceny prawne i rozstrzygnięcia penalizujące zachowania oskarżonego tylko w zakresie jaki dotyczy jego sprawy, a więc jednego występkę spośród czterech przypisanych oskarżonemu. Treść natomiast apelacji, określająca jej zakres i wskazanie, że dotyczy ona całego rozstrzygnięcia w pkt. IX części dyspozytywnej skierowana jest przeciwko całości tego orzeczenia, gdy tymczasem pełnomocnik M. C. mógł orzeczenie to zaskarżyć jedynie w odniesieniu do zachowania, jakiego dopuścił się oskarżony na szkodę M. C.. Wskazanie, że apelujący określa zakres zaskarżenia właśnie do pkt. IX części rozstrzygającej zmuszało Sąd Apelacyjny do zajęcia stanowiska w odniesieniu do tej kwestii.

Analiza apelacji prowadzi jednak do wniosku, że zmierza ona w głównej części do zakwestionowania trafności rozstrzygnięcia o wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze 5 lat i jednoczesnego warunkowego zawieszenia wykonania tej kary. Apelujący nie podważa orzeczenia w pkt. IX części dyspozytywnej w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Nie kwestionuje jej wysokości uznając ją za rażąco niewspółmiernie łagodną. Tylko w tym zakresie oskarżyciel posiłkowy byłby uprawniony do apelowania w tej sprawie oraz w tej części, w której ta właśnie kara została warunkowo zawieszona, skoro weszła ona w skład kary łącznej pozbawienia wolności, o której orzeczono jako o karze warunkowej.

W sytuacji, gdy Sąd I instancji przypisał oskarżonemu sprawstwo i winę, co do zachowania na szkodę oskarżycielki posiłkowej, nie miała ona i nie ma uprawnień do podważania rozstrzygnięć w zakresie sprawstwa i winy, co w

sposób jednoznaczny wynika z przywołanego już wyżej art. 425 § 3 k.p.k. Takie uprawnienie ustawodawca nadał oskarżycielowi publicznemu w art. 425 § 3 zd. 2 k.p.k. ten jednak w sprawie tej nie wystąpił z apelacją.

Pierwszy ze stawianych zaskarżonemu wyrokowi zarzut wskazuje na naruszenie art. 335 § 1 k.p.k. Według skarżącego cele postępowania nie zostaną osiągnięte i sprzeciwiała się wydaniu wyroku bez przeprowadzania rozprawy postawa oskarżonego, którego wyjaśnienia budzą wątpliwości. Motywując ten zarzut apelujący nie wskazał jednak okoliczności na poparcie swej tezy, jeszcze raz podkreślenia wymaga, że może on kwestionować rozstrzygnięcie tylko w zakresie odnoszącym się do czynu na szkodę M. C.. Aby zarzut naruszenia treści art. 335 § 1 k.p.k. był skuteczny skarżący powinien wykazać, które okoliczności popełnienia czynu na szkodę oskarżycieli posiłkowej budzą wątpliwości, a więc która część wyjaśnień oskarżonego, stanowiąca podstawę ustaleń w sprawie, w zakresie odnoszącym się do występku na szkodę pokrzywdzonej budzi wątpliwości i dlaczego. Tymczasem przecież apelujący nie podważa tych ustaleń, w których uznano M. D. sprawcą dokonanego i przypisanego oszustwa w kształcie zarzuconym aktem oskarżenia na szkodę Firmy (...)M. C.. Wszystkie elementy sprawczego zachowania oskarżonego składające się na popełnienie tego występku są akceptowane przez oskarżyciela posiłkowego. Nie podważa skarżący także ustalenia o wysokości szkody wyrządzonej pokrzywdzonej. Okoliczności popełnienia tego właśnie przestępstwa nie budzą wątpliwości nie tylko oskarżyciela posiłkowego, prokuratora ale nawet oskarżonego, tym samym ta część zarzutu w żadnej mierze nie mogła zostać uznana za skuteczną.

Należy rozważyć więc drugą część tego samego zarzutu, a to, czy słusznie uznał Sąd I instancji, że w odniesieniu do rozstrzygnięcia o odpowiedzialności oskarżonego za czyn na szkodę M. C., cele postępowania zostaną osiągnięte. Te zaś sformułowane są w art. 2 § 1 k.p.k. stanowiącym, że;

Przepisy (...) kodeksu mają na celu takie ukształtowanie postępowania karnego, aby:

- 1) sprawca przestępstwa został wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności karnej, a osoba niewinna nie poniosła tej odpowiedzialności,
- 2) przez trafne zastosowanie środków przewidzianych w prawie karnym oraz ujawnienie okoliczności sprzyjających popełnieniu przestępstwa osiągnięte zostały zadania postępowania karnego nie tylko w zwalczaniu przestępstw, lecz również w zapobieganiu im oraz w umacnianiu poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego,
- 3) uwzględnione zostały prawnie chronione interesy pokrzywdzonego,
- 4) rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło w rozsądnym terminie.

Uwzględniając te zasady należy stwierdzić, że oczywistym jest iż w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Legnicy nie zostały naruszone cele postępowania wymienione w pkt. 1 i 4 przywołanego przepisu. Wszak przecież ustalono, że sprawcą czynu na szkodę M. C. jest oskarżony oraz wydanie orzeczenia w tej sprawie nastąpiło bez zbędnej zwłoki.

Apelujący nie stawia żadnego zarzutu naruszenia prawnie chronionych interesów M. C.. Pokrzywdzona zgłosiła swój udział w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego, uczestniczyła wraz ze swym pełnomocnikiem w posiedzeniu w toku którego rozpoznawano wnioski o wydanie wyroku bez przeprowadzania rozprawy. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej aktywnie uczestniczył w postępowaniu składając wniosek dowodowy, który został dopuszczony przez Sąd, jako materiał dowodowy, był on także aktywny w czasie posiedzenia zajmując stanowisko w kwestiach dotyczących sposobu naprawienia szkody. Uznać więc trzeba, że osiągnięty został także cel postępowania określony w pkt. 3 art. 2 § 1 k.p.k.

Pozostaje w tej sytuacji kwestia czy zrealizowane zostały zadania postępowania karnego określone w pkt. 2 § 1 art. 2 k.p.k. W tym zakresie apelujący artykułuje w sposób najbardziej rozbudowany swój sprzeciw wobec rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Legnicy. Twierdzi, że orzeczona w stosunku do oskarżonego kara pozbawienia wolności, a zwłaszcza wymierzona kara łączna o charakterze warunkowym jest karą niesprawiedliwą, bo rażąco łagodną, i

tym samym zadania postępowania karnego nie tylko w zwalczaniu przestępstw, lecz również w zapobieganiu im oraz w umacnianiu poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego nie zostaną osiągnięte. Tak odczytany zarzut koresponduje w sposób oczywisty i jednoznaczny z drugim ze stawianych zarzutów, ale i 5, o niezasadnym wymierzeniu oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Jest wiele racji w tym, co podkreśla oskarżyciel posiłkowy w swej apelacji, że postawa oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa na szkodę M. C. nasuwała wiele do życzenia, tak jak słuszne są oceny zachowań oskarżonego już po popełnieniu zarzuconych mu czynów. Nie można jednak zgodzić się z twierdzeniem, że wymierzona oskarżonemu kara łączna pozbawienia wolności po pierwsze jest karą łagodną. Orzeczenie kary 5 lat pozbawienia wolności należy traktować, jako surowe, a nawet bardzo surowe rozstrzygnięcie prowadzące, w przypadku zarządzenia kary do wykonania, do konieczności odbycia długoterminowego pozbawienia wolności. Dla osoby, która w przeszłości kary izolacyjnej nie odbywała taki wymiar jest niewątpliwie bardzo dotkliwą dolegliwością. Po drugie zupełnie niezrozumiałe jest twierdzenie o nadzwyczajnym złagodzeniu orzeczonej kary. Jej wymiar wskazuje wprost, że kara ta została orzeczona jako kara zasadnicza w jej granicach ustawowych bez nadzwyczajnego złagodzenia. Upatrywanie przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego faktu nadzwyczajnego złagodzenia orzeczonej kary w warunkowym zawieszeniu jej wykonania pozostaje w sprzeczności z treścią art. 60 k.k. mówiącego o nadzwyczajnym złagodzeniu. Nie można mieć wątpliwości, że uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego oraz powrót do przestępstwa czyniły prognozowanie, co do jego postawy w przyszłości wysoce wątpliwe w kontekście treści art. 69 § 2 k.k. Należy jednak zwrócić uwagę apelującego, że podstawą rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary był przepis art. 69 § 1 k.k. oraz art. 343 § 2 pkt. 2 k.p.k. Sąd I instancji uznał, że względy na społeczne oddziaływanie kary zostaną osiągnięte w sytuacji warunkowego zawieszenia wykonania tejże kary.

Nie jest rzeczą Sądu Apelacyjnego ocenianie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej za inne niż będące podstawą apelacji zachowania. Byłoby to wyjście poza granice skargi, a tego Sąd Apelacyjny uczynić nie może. Należy jednak zgodzić się z twierdzeniami apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, że postawa oskarżonego zwłaszcza w zakresie odnoszącym się do naprawienia wyrządzonej licznym podmiotom szkód majątkowych i przede wszystkim brak działań zmierzających do ich naprawienia powoduje, że prognozowanie o wypełnieniu zobowiązań jest wysoce wątpliwe. Uprzednia karalność oskarżonego dodatkowo sprzeciwiała się warunkowemu zawieszeniu wykonania kary. Pokrzywdzenie wielu podmiotów na znaczne kwoty i brak działań zmierzających do zrehabilitowania szkód wyrządzonych zachowaniami oskarżonego nakazywała przyjęcie, że brak jest przesłanek do uznania, że zostaną osiągnięte cele postępowania w postaci umocnienia poszanowania prawa oraz zasad współżycia społecznego. Te wszak wymagają, aby wyrządzona krzywda zostały zrehabilitowane bądź podjęto zobowiązanie realnym czyniące jej naprawienie. W odniesieniu do oskarżonego M. D. jego postawa gwarancji takich nie daje. W konsekwencji sprzeciwia się ona wydaniu wyroku ustalonego z oskarżycielem publicznym i akceptowanym przez oskarżonego.

Sąd Apelacyjny może jedynie w sytuacji braku skargi oskarżyciela publicznego uwzględnić apelację w zakresie, który odnosi się do rozstrzygnięcia związanego ze sprawą M. C.. Uznano, że apelacja w tej części, w której kwestionuje rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu kary pozbawienia wolności orzeczonej za zachowanie na szkodę tej pokrzywdzonej jest słuszna, bo oskarżony na warunkowe zawieszenie wykonania kary nie zasłużył, skoro w żaden sposób nie próbował nawet zrehabilitować pokrzywdzonej wyrządzonej jej szkodę, a więc cele postępowania w stosunku do niej nie zostaną osiągnięte.

Nie jest natomiast możliwe uznanie, zasadności apelacji oskarżycielki posiłkowej wykraczającej poza jej sprawę i przyjęcie, że dopuszczalne jest uchylene rozstrzygnięcia bądź jego reformowanie w tej części, która związana jest z pozostałymi orzeczeniami prowadzącymi w efekcie do wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności, lecz przede wszystkim warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Jest oczywiste, że rozpoznając ponownie sprawę, w zakresie uchylonym, Sąd I instancji winien maksymalnie ograniczyć postępowanie dowodowe, wysłuchać w toku rozprawy oskarżonego oraz oskarżycielkę posiłkową, ocenić te dowody oraz dowody z dokumentów (ewentualnie wysłuchać innych, jeśli uzna to za celowe) i rozstrzygnąć

o sprawstwie i winie oskarżonego, a następnie wymierzyć karę mając na uwadze powyższe zapatrywania Sądu Apelacyjnego oraz niebłahe argumenty zawarte w apelacji oskarżycielki posiłkowej. Konsekwencją wydania orzeczenia skazującego (jeśli tylko taką potrzebę ustali Sąd meriti) będzie konieczność wydania wyroku łącznego. Niezbędne będzie wówczas przy procedowaniu o wydanie tego orzeczenia rozważenie możliwości wykorzystania rozwiązania sformułowanego w art. 90 § 1a k.k. z uwzględnieniem zasad wyrażonych w art. 4 § 1 k.k.

Jako nietrafny został oceniony zarzut 3 sformułowany w apelacji, powiązany także w pewnym stopniu z częścią zarzutu 2. Apelujący podnosi, że Sąd nie uwzględnił faktu, iż wysokość nałożonych na skazanego zobowiązań odszkodowawczych wyklucza możliwość realizacji tych rozstrzygnięć. Po raz kolejny podnieść należy, że skarżący może stawiać zarzuty odnoszące się do jego praw i interesów, a te ograniczone są do rozstrzygnięć, które dotyczą M. C.. Odpowiadając jednak na ten zarzut Sąd Apelacyjny wskazuje, że jest oczywistym, iż Sąd orzekając o obowiązkach naprawienia szkód wyrządzonych przez oskarżonego popełnionymi przez niego przestępstwami działał w interesie pokrzywdzonych. Ci wystąpili z odpowiednimi roszczeniami w tym zakresie, określając przy tym, podstawę prawną materialną, z której zobowiązanie nałożone na oskarżonego wynikać powinno. Sąd uwzględnił te oczekiwania, a sposób rozliczenia zobowiązań oskarżonego został nie tylko przez niego podany, ale także zaakceptowany przez pokrzywdzonych, (z wyjątkiem apelującej, lecz ta kwestia będzie musiała być odrębnie rozważona przez Sąd I instancji wobec uchylecia rozstrzygnięcia dotyczącego interesów i praw M. C.) co udało się uzgodnić w toku posiedzenia Sądu w dniu 22 marca 2012 roku. To pokrzywdzeni wskazywali, na jakiej podstawie według nich należało zobowiązać sprawców do naprawienia wyrządzonej przestępstwami szkody. W tym także pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej jednoznacznie stwierdził, że „Oczekuje zastosowania art. 46 § 1 k.k.” (k.8879 akt). Twierdzenie więc w apelacji, że „orzeczenie naprawienia szkody za popełnione przestępstwa w trybie art. 46 k.k. oraz art. 72 § 2 k.k., w konsekwencji bezzasadnie różnie traktując pokrzywdzonych (wierzycieli), co powoduje nieusprawiedliwioną okolicznościami sprawy gradację w ich zaspokojeniu...” (cytat z apelacji) jest zupełnie niezrozumiałe. Skoro pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej sam wybrał podstawę prawną zaspokojenia roszczenia pokrzywdzonej, mając możliwość podobnie jak inni pokrzywdzeni, oparcia jej na różnych podstawach, zaś Sąd spełnił w uzgodnieniu z prokuratorem i oskarżonym jego oczekiwania, tym samym zarzut różnicowania podstaw zasądzonych obowiązków odszkodowawczych jest oczywiście bezzasadny.

Należy w tym miejscu, mając na uwadze konieczność ponownego rozpoznania sprawy związanej z pokrzywdzeniem M. C., zwrócić uwagę na kwestię rozstrzygnięcia o sposobie naprawienia szkody, o czym orzekł w toku wyrokowania Sąd w dniu 29 marca 2012 roku w pkt. XXVIII części dyspozytywnej, a które to orzeczenie zostało uchylone.

Sąd I instancji wyrokujący ponownie, będzie miał na uwadze okoliczność, iż wbrew stanowisku wyrażonemu w uzasadnieniu wyroku, którego część została uchylona, nie jest możliwe orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody niezależnie od podstawy takiego rozstrzygnięcia w sytuacji, gdy o roszczeniu takim już orzeczono. Sąd I instancji uznał, że zobowiązanie indywidualne oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody nie narusza zakazu, o jakim mowa w art. 415 § 5 k.p.k. Sąd ten miał oczywiście prawo do takiej interpretacji tego przepisu, winien jednak przeprowadzić przekonujący o słuszności wywód w tym zakresie. Ograniczenie się do jednego krótkiego akapitu na temat tego rozstrzygnięcia nie spełnia wymogów jasnego i przekonującego uzasadnienia stanowiska Sądu Okręgowego w Legnicy. Pozostaje ono w oczywistej sprzeczności z poglądami najwyższej instancji sądowej. Sąd Najwyższy sformułował tezę: Wobec treści art. 415 § 5 k.p.k. sąd nie powinien orzekać o środku karnym przewidzianym w art. 46 § 1 k.k. w sytuacji, gdy zachodzi tożsamość roszczenia, którego dotyczy wnioski o naprawienie szkody z roszczeniem, o którym orzeczono prawomocnym nakazem zapłaty. Powyższy przepis przesądza o braku możliwości nałożenia obowiązku naprawienia szkody w sytuacji w nim opisanej, chociażby w świetle przepisów prawa materialnego takie orzeczenie było obligatoryjne. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2010 roku, IV KK 282/10, Lex 667515). Wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego nie jest tak, że wobec wydania nakazu zapłaty na rzecz Firmy (...) (k.2130, t. XI) i braku możliwości regulacji tej należności przez spółkę, którą kierował oskarżony egzekucja z majątku osobistego oskarżonego jest wykluczona. Twierdzenie takie pozostaje w rażącej sprzeczności z treścią art. 299 § 1 k.s.h. Jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Wobec jednoznacznej treści tego przepisu pokrzywdzona działaniami oskarżonego M. C. bez potrzeby mnożenia

dotychczasowych podstaw egzekucyjnych ma możliwość dochodzenia swych należności, a stosowne środki probacyjne w tym zakresie są zbędne i orzeczone sprzecznie z prawem. Wywody doktryny odnoszące się do kwestii charakteru odpowiedzialności członków zarządu zostały przedstawione przez prof. Andrzeja Kidyba; Komentarz aktualizowany do art. 1-300 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz.U.00.94.1037). LEX/El, teza 1 do art. 299 k.s.h.) lecz także Sąd Najwyższy w swej uchwale określił jednoznacznie odszkodowawczy charakter odpowiedzialności podmiotów kierujących spółką (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 roku w sprawie III CZP 72/08 opublikowana OSNC 2009/2/20). Roszczenia, jakie mieli pokrzywdzeni wobec spółki kierowanej przez oskarżonego mogli oni egzekwować według reguł art. 299 § 1 k.s.h. Skoro Sąd Okręgowy po raz kolejny orzekł o roszczeniach odszkodowawczych w sprawie, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia przed sądem cywilnym jest oczywistym, że przy ponownym rozpoznawaniu tych kwestii zobowiązany będzie do pominięcia rozstrzygnięcia o środku probacyjnym na podstawie art. 46 § 1 k.k. lub art. 72 § 2 k.k.

Mimo, że apelacja została sporządzona na niekorzyść oskarżonego to jednak Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że na podstawie art. 434 § 2 k.p.k. może ona spowodować rozstrzygnięcia także na korzyść oskarżonego i tak stać się powinno w sytuacji M. D.. Orzeczenie będące przedmiotem kontroli odwoławczej poza uchybieniem, które zapadło w zakresie rozstrzygnięcia odszkodowawczego na rzecz M. C. dotknięte jest także podobnym uchybieniem wobec S. S. (2) (nakaz zapłaty na jego rzecz k. 743, t. IV), Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) Sp. z o.o. (wyrok zaoczny k. 4437, t. XXIV) oraz (...) Sp.z o.o. (nakaz zapłaty k.8403, t. XLIII). Brak skargi uprawnionego oskarżyciela nie pozwala na naprawienie w toku instancyjnym tego błędu.

Podobnie nie jest możliwe, bo byłoby działaniem na szkodę oskarżonego poprawienie naruszenia art. 83 § 2 k.k. Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu w pkt. I, V – VIII jednostkowe kary grzywny ustalając wysokość jednej stawki w każdym z tych rozstrzygnięć na 100 złotych natomiast w pkt. XVI ustalił wysokość jednej stawki grzywny orzeczonej, jako kara łączna, na kwotę 200 złotych, i choć zobowiązany był określić na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3; wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio (§ 2 art. 86 k.k.).

Mimo uchylenia części skazania za jedno z przestępstw wchodzących w skład ciągu przestępstw uznano, że kara pozbawienia wolności w wymiarze określonym za ten ciąg winna pozostać na tym samym poziomie, co do tworzącego się obecnie ciągu trzech przestępstw. Kara ta odnosi się do zachowań wyrządzających pokrzywdzonym znaczną szkodę, co przy uwzględnieniu zamiaru, z jakim działał oskarżony upoważnia do surowego potraktowania go.

Nie uznano za możliwe bądź konieczne dokonanie modyfikacji kary łącznej pozbawienia wolności orzekanej w stosunku do M. D.. Jej wymiar jest odpowiedni do wyrządzonej działaniem oskarżonego szkody wielu podmiotom i kara ta uznana została za sprawiedliwą, mimo że w odniesieniu do jednego z jej elementów składowych konieczna była modyfikacja rozstrzygnięcia. Zakres tej modyfikacji nie wpłynął jednak na wymiar kary uprzednio podlegającej łączeniu z pozostałymi orzeczonymi karami pozbawienia wolności tym samym i na wymiar kary łącznej nie powinien on wpływać i nie wpłynął.

Orzeczenie o kosztach pomocy prawnej świadczonej oskarżycielce posiłkowej w postępowaniu odwoławczym znajduje swoje oparcie w art. 627 k.p.k. oraz art. 634 k.p.k. i § 14 ust. 2 pkt. 5 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z p. zm.).

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych oparto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.) uznając, iż oskarżony, jako osoba zobowiązana do naprawienia wyrządzonej szkody wielu podmiotom nie będzie w stanie ponieść dodatkowych obciążeń materialnych związanych z postępowaniem odwoławczym, a więc wydatków i opłat.

Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy.